

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci

žalobce: **RNDr. C. S.**
bytem P.
P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
se sídlem Vyšehradská 424/16
128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2012, č. j. 1/2012-OSD-SZN/4,
o jmenování tlumočnickem jazyka ruského

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. Nao 275/2015 – 36, přikázána zdejšímu soudu, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. Spr 4303/2011 – 9, o nevyhovění jeho

žádosti o jmenování tlumočnickem pro jazyk ruský podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“).

2. Žalobce uvedl, že jako absolvent vysoké školy v Moskvě a redaktor specializující se na Rusko se po složení třetího stupně státní jazykové zkoušky z ruštiny v roce 2009 na jazykové škole v Praze, rozhodl v roce 2011 požádat Městský soud v Praze o jmenování soudním tlumočnickem pro jazyk ruský. Před podáním žádosti se obrátil na Městský soud v Praze s dotazem, zda má odpovídající vzdělání, a byl ujistěn, že jeho absolvované vzdělání zcela vyhovuje a nemusí už absolvovat žádný další kurz. Pro jistotu se žalobce prostřednictvím známého obrátil na žalovaného s dotazem, zda absolvování třetího stupně státní jazykové zkoušky pro obor překladatelství je dostatečným kvalifikačním předpokladem pro jmenování soudním tlumočnickem. Žalovaný v odpovědi ze dne 16. 8. 2011 uvedl, že *„pokud se týká požadovaného vzdělání, konkrétní zkouška (absolvovaná škola) není zatím v právních předpisech stanovena, ale v současné praxi platí, že krajské soudy požadují vysokoškolské vzdělání v příslušném jazyce na kterékoliv filozofické fakultě, nebo nejvyšší (třetí) stupeň státní zkoušky na jazykové škole“*. Na základě těchto informací žalobce podal dne 16. 11. 2011 Městskému soudu v Praze žádost o jmenování soudním tlumočnickem pro jazyk ruský.
3. Žalobce dále uvedl, že předseda Městského soudu v Praze rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, č. j. Spr 4303/2011-9 zamítl jeho žádost o jmenování soudním tlumočnickem, protože nesplňuje podmínku absolvování doplňkového studia pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na Právnické fakultě v Praze. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné upozornil na skutečnost, že požadavek na absolvování doplňkového studia pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na právnické fakultě není obsažen v zákoně o znalcích a tlumočnících ani jiném právním předpise, přičemž podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod podmínky omezující možnost výkonu povolání musí být stanoveny zákonem. Žalobce také dodal, že povinnost absolvování takového kurzu nevyplývala v době, kdy se na podání žádosti připravoval, ani z informací, které byly v této souvislosti zveřejněny na stránkách Komory soudních tlumočnicků České republiky. Mimo to žalobce také upozornil na to, že nemohl absolvovat jazykový kurz v ruštině pro soudní tlumočníky, neboť byl JUDr. Č. z Právnické fakulty Univerzity Karlovy informován, že se pro nedostatek zájemců uvedený kurz nebude konat. Žalovaný dne 3. 5. 2012 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze potvrdil. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo žalobci osobně doručeno dne 1. 6. 2012.
4. Žalobce namítl, že požadavek žalovaného absolvovat doplňkové studium pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na Právnické fakultě v Praze je v rozporu se zákonem o znalcích a tlumočnících, respektive se související vyhláškou č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen „vyhláška č. 37/1967 Sb.“), které výhradně upravují podmínky pro jmenování soudních znalců a tlumočnicků, a také je v rozporu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, který v obecné rovině upravuje podmínky pro podnikání. Žalovaný, který uvedl, že *„požadavek absolvování doplňkového studia pro tlumočníky a překladatele v oblasti práva na právnické fakultě vysoké školy je třeba považovat za kvalifikační předpoklad potřebných znalostí a zkušeností z daného jazyka, vyplývající přímo z § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících“*, zřejmě vycházel z dopisu náměstka ministra spravedlnosti JUDr. F. M., Ph.D., LL.M. předsedům krajských soudů ze dne 12. 12. 2011, č. j. 359/2011-OD-ZN/11. Podle názoru žalobce však takový požadavek nemá

oporu v zákoně o znalcích a tlumočnících, ani v související vyhlášce č. 37/1967 Sb., a proto je postup žalovaného v příkrém rozporu s českou legislativou, zvláště pak s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Mimo to dle žalobce nelze nově stanovené podmínky zpětně uplatňovat na jeho žádost podanou dlouho před uvedeným dopisem.

5. Žalobce v této souvislosti namítl, že z ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících plyne, že žadatel má mít potřebné znalosti a zkušenosti z oboru (jazyka), v němž má jako znalec (tlumočník) působit, a může, nikoliv musí, absolvovat speciální výuku pro znaleckou (tlumočnickou) činnost, jde-li o jmenování pro obor (jazyk), v němž je taková výuka zavedena, a nikoliv, že žadatelé o jmenování soudním tlumočníkem jsou povinni absolvovat doplňkové studium v oblasti práva na právnické fakultě, jak tvrdí žalovaný. Podle žalobce tedy uvedené ustanovení pouze konstatuje, že by žadatel o jmenování soudním tlumočníkem měl absolvovat jazykově (ne právně) zaměřený kurz, v případě, že má tuto možnost.
6. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací, že byl JUDr. Č. z Právnické fakulty Univerzity Karlovy informován, že se pro nedostatek zájemců uvedený kurz nebude konat.
7. Žalobce dále namítl, že žalovaný se citací ustanovení § 5 zákona o znalcích a tlumočnících snažil vzbudit dojem, že žádost žalobce o jmenování tlumočníkem byla zamítnuta na základě výběru mezi několika kandidáty, avšak z jeho tvrzení, že *„není možno jeho žádosti vyhovět, aniž by bylo třeba již zvažovat, zda počet tlumočnicků, jmenovaných u zdejšího soudu a zapsaných v seznamu tlumočnicků zdejšího soudu nepřekračuje rámec zjištěné potřeby“*, plyne, že žádný výběr z více kandidátů neproběhl.
8. Žalobce také namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela pominul, že mu byly během jediného měsíce Městským soudem v Praze sděleny různé podmínky pro jmenování soudním tlumočníkem, z nichž ani jedna podle něho nemá oporu v příslušném zákoně. Vyjádřením ze dne 21. 11. 2010 (pozn. žalobce: mylná datace) Městský soud v Praze žalobci sdělil, že *„požadavek na vzdělání pro žádaný jazyk je kromě vysokoškolského studia a složení 3. speciální zkoušky z jazyka též absolvování doplňkového studia pro soudní tlumočnický na Právnické fakultě v Praze, příp. absolvování předmětu zaměřeného na právnickou terminologii a 5 let praxe“*, přičemž je podle žalobce pozoruhodné, že mu byly tyto požadavky sděleny ještě předtím, než byl JUDr. F. M., Ph.D., LL.M., předsedům krajských soudů rozeslán dopis o podmínkách pro jmenování soudních tlumočnicků. Následně žalobce se zamítnutím své žádosti obdržel další vyjádření Městského soudu v Praze, že *„podle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. může předseda příslušného krajského soudu jmenovat tlumočníkem toho, kdo kromě dalších podmínek v zákoně uvedených má potřebné znalosti a zkušenosti v jazyce, ve kterém chce jako tlumočník působit, absolvoval speciální výuku v dané profesi a má odpovídající odbornou praxi v daném jazyce. Speciální výukou je absolvování doplňkového studia pro tlumočnický a překladatelský v oblasti práva na PF VŠ, minimálně pět let aktivní praxe v jazyce po skončení odpovídajícího studia a získání potřebné kvalifikace“*, které jde dokonce blíže nespecifikovanou podmínkou *„získání potřebné kvalifikace“* nad rámec výše vymezeného dopisu. Podle žalobce soudy nemají jakoukoliv pravomoc novelizovat nebo jinak upravovat zákony. Žalovaný se tak dle žalobce mohl pokusit zamítnutím jeho odvolání zakrýt případ nelegálního jednání (zřejmě zneužití pravomoci veřejného činitele) JUDr. V. H..

9. Žalobce na závěr namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvažil skutečnost, že mu Městský soud v Praze nesdělil přesné podmínky pro případné jmenování soudním tlumočnickem. Místo toho označil žalovaný za dostatečné, že se je žalobce dozvěděl v okamžiku zahájení správního řízení, tedy v okamžiku, kdy na ně již nemohl nijak reagovat. Podle žalobce tím Městský soud v Praze porušil zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), na jehož základě jsou povinné subjekty povinny poskytovat žadatelům veškeré informace vztahující se k jejich působnosti, s výjimkou informací, které jsou zákonem z této povinnosti vyloučeny.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze, neboť žalobce v rozhodné době nesplňoval podmínku potřebných znalostí a zkušeností ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a jeho odvolací námitky nebyly důvodné.
11. Dále uvedl, že zákon o znalcích a tlumočnících ani vyhláška č. 37/1967 Sb. nestanoví, k jakým konkrétním skutečnostem má být při posuzování „znalostí“ a „zkušeností“ žadatelů o jmenování tlumočnickem přihlíženo, proto podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je na správních orgánech, aby svou rozhodovací činností samy vymezily obsah pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ tak, aby při rozhodování o podobných nebo obdobných žádostech nevznikaly nedůvodné rozdíly a aby byla zajištěna vysoká úroveň tlumočnické činnosti. Takový postup je dle žalovaného legální a žádoucí, neboť přispívá k předvídatelnosti správního rozhodování a k naplnění účelu zákona o znalcích a tlumočnících. Námitka, že se jedná o postup ultra vires, proto dle názoru žalovaného není důvodná.
12. Žalovaný k tomu doplnil, že praxe správních orgánů vykonávajících státní správu na úseku znalců a tlumočníků se vyvíjela a obsah neurčitého právního pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ nebyl vymezován (ve vztahu k výkonu tlumočnické činnosti) vždy zcela jednotně. Praxe se však ustálila a v současné době všechny správní orgány vykonávající státní správu na úseku znalců a tlumočníků za osobu s „potřebnými znalostmi a zkušenostmi“ pro výkon činnosti tlumočnicka jazyka ruského považují toho, kdo (v případě, že disponuje vysokoškolským vzděláním v jiném magisterském studijním programu než je učitelství jazyka, filologie nebo překladatelství a tlumočnictví) absolvoval doplňkové studium pro tlumočnický a překladatelský v oblasti práva na právnické fakultě vysoké školy, absolvoval státní jazykovou zkoušku speciální pro obor překladatelský nebo tlumočnický a disponuje minimálně pětiletou aktivní překladatelkou a tlumočnickou praxí, jejíž převážnou část získal po absolvování státní jazykové zkoušky. Tento praxí opakovaně potvrzený určitý výklad a použití právních předpisů (včetně postupu dle interních pokynů) jsou správní orgány povinny dodržovat. Je samozřejmě možno se od ustálené správní praxe výjimečně ad hoc odchýlit, jde-li o případ zvláštní a atypický, avšak projednávaný případ dle žalovaného atypický není. Žalovaný k uvedenému poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132.
13. Žalovaný dále dodal, že jednání Ministerstva spravedlnosti ČR se zástupci krajských soudů, jehož předmětem bylo sjednocení správními orgány požadovaných odborných předpokladů pro splnění podmínky potřebných znalostí a zkušeností pro jmenování tlumočnickem dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících (resp. §

4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů), se uskutečnilo dne 3. 10. 2011. Takto sjednocené odborné předpoklady pak byly po zapracování všech relevantních připomínek v písemné podobě rozeslány všem předsedům krajských soudů dopisem náměstka ministra, JUDr. F. M., Ph.D., LL.M., ze dne 12. 12. 2011, č. j. 359/2011-OD-ZN/11. Tímto dopisem tudíž nebyly zákonné podmínky pro jmenování tlumočnickem nijak modifikovány či nad rámec zákona o znalcích a tlumočnících rozšiřovány. Charakter uvedeného dopisu je ryze doporučující.

14. Žalovaný mimo to uvedl, že zároveň se zahájením správního řízení o žádosti žalobce o jmenování tlumočnickem jazyka ruského byl žalobce správním orgánem informován o odborných předpokladech požadovaných pro splnění podmínky potřebných znalostí a zkušeností dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících, a to dopisem správního orgánu ze dne 21. 11. 2011.
15. Na závěr žalovaný uvedl, že zamítnutí žádosti o jmenování tlumočnickem dle jeho názoru není způsobitelné porušením práva na svobodnou volbu povolání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože účelem tlumočnické činnosti je podání tlumočnického úkonu za odměnu, nikoliv odměna sama. Navíc není konstituováno základní právo stát se tlumočnickem, a proto skutečnost, že ne každý žadatel může být jmenován tlumočnickem, není zákonným omezením základního práva (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 153/04, či usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2245/10).
16. Na základě uvedených skutečností žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
17. K jednání soudu se účastníci řízení nedostavili, ač byli řádně předvoláni, soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.
18. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:
19. Městský soud v Praze přípisem ze dne 21. 11. 2011 (omysem uveden rok 2010-pozn. soudu), sp. zn. Spr 4303/2011, oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci jeho žádosti o jmenování tlumočnickem jazyka ruského, doručené soudu dne 16. 11. 2011. Soud zároveň žalobci sdělil, že požadavek na vzdělání pro žádaný jazyk je kromě vysokoškolského studia a složení 3. speciální zkoušky z jazyka též absolvování doplňkového studia pro soudní tlumočnické na Právnické fakultě v Praze, případně absolvování předmětu zaměřeného na právnickou terminologii a pět let praxe. Dále byl žalobce seznámen s tím, že při rozhodnutí o žádosti bude správní orgán vycházet z listin, které žalobce k žádosti přiložil, a ze zjištění o potřebě jmenování tlumočnicka v daném jazyce.
20. Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Spr 4303/2011 předseda Městského soudu v Praze nevyhověl žádosti žalobce o jmenování tlumočnickem jazyka ruského s odůvodněním, že žalobce nesplňuje podmínku absolvování doplňkového studia pro soudní tlumočnické a překladatele v oblasti práva na Právnické fakultě v Praze, a tudíž nebylo třeba zvažovat, zda počet tlumočnicků jmenovaných a zapsaných u soudu nepřekračuje zjištěné potřeby.
21. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze. Uvedl, že požadavek absolvování doplňkového studia pro tlumočnické a překladatele v oblasti práva na právnické fakultě vysoké školy je třeba

považovat za kvalifikační předpoklad potřebných znalostí a zkušeností z daného jazyka vyplývající přímo z ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících. Žalovaný dále dodal, že žalobce se o možnosti absolvovat tento kurz zajímal v roce 2011, avšak byl JUDr. M. Č. informován, že pro nedostatek zájemců nebude zřejmě možné kurz otevřít. Jelikož kurz organizovaný Právnickou fakultou UK a Komorou soudních tlumočnicků ČR v září roku 2011 byl již šestnáctým ročníkem, dovodil žalovaný, že žalobce má možnost kurz absolvovat, jen co bude dostatek přihlášených zájemců a nemůže tvrdit, že objektivně nemá možnost toto doplňkové studium vůbec absolvovat, když lze předpokládat, že po přihlášení dostatečného počtu zájemců bude kurs neprodleně otevřen. Absolvování tohoto doplňkového studia by nebylo možné vyžadovat podle názoru žalovaného pouze tehdy, kdy by takové doplňkové studium vůbec neexistovalo, a také tehdy, kdy by podání žádosti o jmenování tlumočnickem bylo časově omezeno. Žalovaný dodal, že za předpokladu, že se podmínky, pro které nebylo žádosti o jmenování vyhověno, změní, může žalobce podat žádost o jmenování tlumočnickem znovu. Žalobce měl také možnost požádat o přerušení řízení na dobu nezbytně nutnou pro absolvování specifikovaného doplňkového studia. K námitce žalobce, že správní orgány porušily jeho právo na svobodnou volbu povolání podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že ve výkonu tlumočnické činnosti je možné spatřovat také určité veřejnoprávní prvky, které se projevují např. oprávněním a současně povinností opatřit písemný překlad otiskem pečeti podle § 13 zákona o znalcích a tlumočnících. Zamítnutí žádosti o jmenování tlumočnickem tak není v žádném případě způsobilé porušit právo na svobodnou volbu povolání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Odvolací orgán proto dospěl k závěru, že rozhodnutí předsedy Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011 bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto je potvrdil.

22. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
23. V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
24. Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích, ve znění do 30. 6. 2017, „*Jmenovat znalcem (tlumočnickem) lze toho, kdo má potřebné znalosti a zkušenosti z oboru (jazyka), v němž má jako znalec (tlumočnick) působit, především toho, kdo absolvoval speciální výuku pro znaleckou (tlumočnickou) činnost, jde-li o jmenování pro obor (jazyk), v němž je taková výuka zavedena*“.
25. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že tvrzení žalovaného o povinnosti žalobce absolvovat doplňkové studium pro tlumočnický a překladatelský v oblasti práva na právnické fakultě je v rozporu se zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, respektive se související vyhláškou č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen „vyhláška č. 37/1967 Sb.“), které výhradně upravují podmínky pro jmenování soudních znalců a tlumočnicků, a také v rozporu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, který v obecné rovině upravuje podmínky pro podnikání.
26. Dotčené ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném do 30. 6. 2017, výslovně neuvádí konkrétní výčet zkoušek, které musí žadatel o jmenování do funkce tlumočnicka obligatorně absolvovat, nýbrž hovoří o potřebných

znalostech a zkušenostech. Tvůrce normy tedy zvolil použití neurčitěho právního pojmu, který správní orgán nejprve interpretuje a následně posoudí, zda skutková zjištění v daném případě odpovídají interpretovanému pojmu. Výslovné neuvedení speciálního kurzu pro tlumočnický zaměřeného na právní terminologii v zákoně o znalcích a tlumočnících či prováděcí vyhlášce tudíž neodporuje čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť zákon stanovuje podmínky pro výkon činnosti tlumočnicka pomocí neurčitěho právního pojmu. Výklad žalovaného, že „požadavek absolvování doplňkového studia pro tlumočnický a překladatelský v oblasti práva na právnické fakultě vysoké školy je třeba považovat za kvalifikační předpoklad potřebných znalostí a zkušeností z daného jazyka, vyplývající přímo z § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících“, zcela odpovídá znění normy i logickému uvažování, neboť předmětné ustanovení zákona vyžaduje potřebné znalosti a zkušenosti pro jazyk, v němž má osoba působit jako tlumočnick a tento požadavek neurčitý právní pojem obsažený v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících, rozvíjí. K tomu již zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č.j. 47 A 22/2013, uvedl: „...výklad neurčitěho právního pojmu může být v rámci hierarchie veřejné správy usměrňován formou interních normativních instrukcí (vnitřním předpisem). Rovněž je možné souhlasit, že s tím, že určitý kontinuálně se opakující výklad neurčitěho právního pojmu může založit tzv. správní praxi. Rozhodující je zde však vždy zákonná norma, jejíž součástí neurčitý právní pojem je a v jejímž rámci se správní orgány a jimi vyvinutá správní praxe musí v zásadě vždy pohybovat. Usměrnění interní normativní instrukcí nezabývá správní orgán povinnosti neurčitý právní pojem interpretovat vzhledem ke konkrétním okolnostem případu....“ Z toho vyplývá, že zákon požaduje po žadateli o jmenování do funkce tlumočnicka znalosti jazyka v oborech, které se specificky váží k tlumočnické činnosti (tlumočení řeči a překlady ve styku s orgány státu), přičemž výkon funkce tlumočnicka vyžaduje obeznámení osoby s právními termíny a základními instituty tuzemského právního řádu. Bez takové znalosti není možné řádným způsobem podat druhé osobě v cizím jazyce odpovídající obsah vyjádření orgánu státu či jím vydané písemnosti, přestože uchazeč o výkon funkce ovládá cizí řeč. Na základě uvedených skutečností soud neshledal námitku žalobce, že vyžadování doplňkového studia pro tlumočnický a překladatelský v oblasti práva na právnické fakultě odporuje zákonu o znalcích a tlumočnících či prováděcí vyhlášce, důvodnou.

27. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že z § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících vyplývá (je třeba dodat, že znění § 4 odst. 1 písm. b) zákona o znalcích a tlumočnících ve znění do 31. 12. 2011 je totožné se zněním § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících účinného do 30. 6. 2017-poznámka soudu), že tlumočnick má mít potřebné znalosti a zkušenosti z jazyka, ve kterém má jako tlumočnick působit, a může (nikoliv musí) absolvovat speciální výuku pro tlumočnickou činnost, jde-li o jmenování pro jazyk, ve kterém je taková výuka zavedena a tudíž by měl žadatel o jmenování soudním tlumočnickem absolvovat jazykově (ne právně) zaměřený kurz. K této námitce soud uvádí, jak již také uvedl výše, že bez znalosti významu právních termínů používaných v právním řádu ČR není možné třetí osobě v cizím jazyce přetlumočit nebo přeložit obsah projevů, které tyto termíny obsahují. Požadavek, aby uchazeč o jmenování tlumočnickem absolvoval doplňkové studium pro tlumočnický a předkladatelský v oblasti práva na právnické fakultě vysoké školy, odpovídá požadavkům kladeným na uchazeče o jmenování do funkce tlumočnicka obsaženým v ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona o tlumočnících. Tímto způsobem je dotčené ustanovení i dlouhodobě (od 12. 12. 2011 na základě vnitřní instrukce) a ustáleně vykládáno.

28. Soud v souvislosti s dopisem náměstka ministra spravedlnosti ze dne 12. 12. 2011 neshledal důvodnou námitku žalobce, že nelze nově stanovené podmínky zpětně uplatňovat na jeho žádost podanou dlouho před uvedeným dopisem. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 11. 2010 (pozn. soudu: správně 2011), sp. zn. Spr 4303/2011, totiž vyplývá, že předseda Městského soudu v Praze požadoval absolvování doplňkového studia pro tlumočníky na právnické fakultě již před rozesláním dopisu náměstkem ministra spravedlnosti předsedům krajských soudů, a to v oznámení žalobci o zahájení správního řízení, a proto nelze dovodit, že je takový požadavek vůči žalobci vznášen retroaktivně. Dopis náměstka ministra spravedlnosti jen potvrzuje správnost praxe Městského soudu v Praze a generalizuje ji.
29. Soud dále nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný ničím nepodložil své tvrzení ohledně možnosti žalobce absolvovat doplňkový kurz Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný své závěry založil na emailové komunikaci žalobce s JUDr. Č. z 8. 8. 2011, jejíž průběh žalobce předložil. Na základě toho žalovaný konstatoval, že kurzy jsou Právnickou fakultou organizovány pravidelně, žalobce měl možnost se do kurzu přihlásit a vyčkat na dostatek zájemců pro jeho otevření. Soud proto neshledal námitku žalobce, že závěr žalovaného není ničím podepřen, důvodnou.
30. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný se citací ustanovení § 5 zákona o znalcích snažil vzbudit dojem, že žádost žalobce o jmenování tlumočnickem byla zamítnuta na základě výběru mezi několika kandidáty, avšak žádný výběr z více kandidátů neproběhl. Ačkoliv soud považuje citaci ustanovení § 5 zákona o znalcích v odůvodnění napadeného rozhodnutí za zbytečnou, je třeba zdůraznit, že podle § 5 zákona o znalcích dochází k výběru tlumočníka z osob, které splňují podmínky pro jmenování. Pokud Městský soud v Praze a posléze žalovaný dospěli k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro jmenování tlumočnickem, nemohl být žalobce zařazen mezi osoby, z nichž soud tlumočníka následně vybere. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze přitom zřetelně vyplývá, že k nevyhovění žádosti o jmenování žalobce tlumočnickem došlo právě pro nesplnění podmínek pro jmenování, nikoliv, že by žalobce nebyl vybrán z osob splňujících podmínky. Námitka žalobce tedy není důvodná.
31. K námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neposoudil skutečnost, že žalobci nebyly Městským soudem v Praze sděleny přesné podmínky pro případné jmenování soudním tlumočnickem, znění podmínek se navzájem lišilo, a navíc nebyly zveřejněny na internetu, soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto námitky žalobce vypořádal a neshledal je důvodnými. Žalovaný uvedl, že k oznámení vyžadovaných předpokladů došlo zároveň s prvním úkonem Městského soudu ve věci, a nadto se žalobce před podáním žádosti o jmenování znalcem zajímal o možnost přihlásit se k doplňkovému studiu, což vyplývá z emailové korespondence s JUDr. Č., a proto dle žalovaného nemělo nezveřejnění předpokladů dálkovým způsobem žádný vliv na průběh řízení o žádosti žalobce. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný se námitkou žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, a námitka žalobce, že tak neučinil, proto není důvodná.
32. Soud z uvedených důvodů podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

33. Výrokem pod bodem II. soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu